



Arrest

nr. 42 903 van 30 april 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 28 juni 2005 ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 juni 2005.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het verzoekschrift tot voortzetting ingediend op 12 september 2009.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 15 maart 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 april 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. GARCIA, die loco advocaat S. COPINSCHI verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

“U verklaart het Russisch staatsburgerschap te bezitten en afkomstig te zijn van Khassavyurt in Dagestan. U bent van Tsjetsjeense origine.

Sinds 2000 was uw echtgenoot, samen met uw zoon Gapal naar Tsjetsjenië gegaan om daar te gaan vechten.

In januari 2003 zijn ze jullie een eerste keer komen opzoeken in Khassavyurt. Ze bleven maar een paar uur.

Op 16 augustus 2003 kreeg u het bericht van een u onbekende man dat uw echtgenoot en uw zoon Gapal die avond op bezoek zouden komen. Hij zei u ook dat u uw kinderen die nacht op een andere plaats moest onderbrengen. Die nacht bleven uw man en uw zoon thuis overnachten. Terwijl jullie lagen te slapen, vielen gemaskerde mannen bij u binnen. Ze namen uw man, uw zoon en u mee naar de binnenplaats. Ze vroegen u waar uw andere zonen waren, maar u wilde daar geen antwoord op geven.

Ze dreigden u dat ze u niet op de begrafenis van uw man en zoon wilden zien en sloegen u bewusteloos.

Toen u terug bij bewustzijn kwam, waren uw man en uw zoon doodgeschoten. U liep naar de taxistandplaats. Daar zei u aan een taxichauffeur dat hij uw schoonzus in Batchi-yurt moest waarschuwen dat ze het lichaam van haar broer moest komen ophalen. Dat gebeurde nog dezelfde dag en uw man en uw zoon werden in Tsjetsjenië begraven. U was niet aanwezig op de begrafenis. Hierna ging u naar een vriendin, Banati, die in de buurt woonde.

U bleef samen met uw kinderen bij haar wonen tot aan uw vertrek uit de Russische Federatie op 21 oktober 2003. U reisde via Machatsjkala en Moskou en kwam op 28 of 29 oktober 2003 in België aan. Op 29 oktober 2003 diende u hier een asielaanvraag in.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u een convocatie, een bewijs dat u een groot gezin had en de geboorteaktes van twee van uw zoons voor."

Verzoekster betwist deze beschrijving niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

"Niettegenstaande de initiële beslissing dat een verder onderzoek noodzakelijk was door het Commissariaat-generaal moet men nu, in de fase Ten Gronde (TG), tot de vaststelling komen dat u onvoldoende aannemelijk kan maken een gegronde vrees voor vervolging, zoals bedoeld in de Conventie van Genève te koesteren.

Er moet worden opgemerkt dat u uw identiteit niet kan bewijzen en uw uitleg over de redenen hiervoor niet overtuigend is. Uw opeenvolgende verklaringen over uw binnenlands paspoort zijn immers niet eensluidend.

Zo blijkt uit uw gehoorverslag voor de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat u verwarrende verklaringen hebt afgelegd met betrekking tot het verlies van dit binnenlands paspoort.

U verklaarde eerst dat uw Sojetpaspoort inruilde voor een nieuw model, dan weer niet en daarna dat u uw paspoort hebt verloren (gehoorverslag DVZ, p. 3).

Tijdens uw gehoor in Dringend Beroep (DB) verklaarde u in eerste instantie dat u uw binnenlands paspoort verloren was tijdens de verhuis van Tsjetsjenië naar Dagestan (gehoorverslag DB, p. 2). Later verklaarde u dat u uw paspoort, samen met uw portefeuille op de markt van Khassavyurt hebt verloren (gehoorverslag DB, p. 9).

Tijdens uw gehoor in Ten Gronde verklaarde u dan weer dat uw paspoort gestolen werd op de markt van Khassavyurt (gehoorverslag TG, p. 1). U beweerde uw paspoort toch wel al tien jaar te hebben verloren maar nooit een nieuw paspoort te hebben aangevraagd, omdat u het toch niet nodig had. Ook was het moeilijk om een nieuw paspoort te krijgen (gehoorverslag TG, pp. 1-2).

Om die reden hebt u bevreemdend te noemen dat u, indien u dan toch in het bezit moest of wilde zijn van een identiteitsdocument, u dat niet hebt gepoogd een nieuw binnenlands paspoort te bekomen, in plaats van telkens uw tijdelijke identiteitsbewijs te vernieuwen.

Daarnaast is ook uw relaas van de problemen die u zou hebben gekend weinig aannemelijk of overtuigend.

U verklaarde dat de autoriteiten voor het eerst bij u thuis langs zijn geweest in de nacht van 16 op 17 augustus 2003, toen uw echtgenoot en zoon Gapal voor het eerst in drie jaar thuis bleven overnachten. Dat is uiterst bevreemdend te noemen. Uw echtgenoot en zoon waren al drie jaar niet meer thuis geweest en in die periode zou niemand naar hen zijn komen vragen, zelfs geen vrienden en kennissen (gehoorverslag TG, p. 4). In die periode stelden noch de autoriteiten, noch kennissen blijkbaar zich blijkbaar vragen bij de afwezigheid van uw echtgenoot en zoon.

U verklaarde dat uw zoon en man verklikt moeten zijn door iemand, maar u kan daar niet concreter op ingaan. Zo weet u niet door wie uw man en zoon verklikt zouden kunnen zijn.

Nog verklaarde u dat niemand ervan op de hoogte was dat uw man en zoon in Tsjetsjenië waren gaan vechten en hebt u er geen idee van wie zou kunnen weten dat ze die nacht naar huis waren gekomen (gehoorverslag TG, p. 4).

Na de dood van uw man en uw zoon zou u nog een keer door de autoriteiten zijn opgeroepen door middel van een oproepingsbrief. U bent zich niet gaan aanbieden met deze oproepingsbrief.

U hebt er geen idee van of de autoriteiten u daarna nog zijn komen zoeken in de periode augustus 2003 – oktober 2003, toen u nog in Dagestan verbleef. U hebt zich blijkbaar niet geïnformeerd omtrent eventuele verdere vervolgingen door de Dagestaanse autoriteiten. U verklaarde niet meer naar huis te durven gaan omdat u bang was dat ze misschien mijnen op de binnenplaats van uw huis zouden geplaatst hebben (gehoorverslag TG, p. 6).

U hebt echter ook geen burens gecontacteerd noch aan uw vriendin Banati gevraagd of er nog iets gebeurd was met betrekking tot uw problemen. U hebt hier echter geen verklaring voor gegeven.

Ook nadat u naar België bent gekomen, hebt u geen pogingen meer ondernomen om meer over uw situatie in Dagestan, en of u daar effectief nog gezocht werd, te weten te komen.

Dat geeft niet de indruk dat u echt geïnteresseerd was in het verdere verloop van de door u aangehaalde problemen.

Vervolgens moet worden vastgesteld dat u een convocatie hebt voorgelegd. U verklaarde in TG dat u reeds bij uw aankomst in België in het bezit was van deze convocatie, aangezien u deze zelf hebt meegebracht van Dagestan (gehoorverslag TG, p. 3).

Dan is het uiterst bevreemdend te noemen dat er in uw gehoor voor DVZ niets van is terug te vinden. U hebt dit document blijkbaar niet voorgelegd en hebt er ook niets over gezegd. Bovendien is het met betrekking tot deze convocatie uiterst bevreemdend te noemen dat er geen stempel op staat als bewijs van authenticiteit.

De overige door u voorgelegde documenten tenslotte (het bewijs dat u een groot gezin had, twee geboorteaktes van uw zonen) zijn niet in staat bovenstaande opmerkingen in positieve zin te wijzigen. Ze bevestigen het feit dat u verschillende kinderen had en bevestigen de identiteit van twee van uw zonen, maar voegen geen nieuwe elementen aan uw asielrelaas toe.

Het is bovendien uiterst bevreemdend te noemen dat u wel de twee geboorteaktes van uw zoons hebt laten opsturen, maar niet het tijdelijke identiteitsbewijs dat uw identiteit kon aantonen. Bijgevolg hebt u geen document dat uw identiteit kan bevestigen. U heeft ook geen documenten die het overlijden van uw echtgenoot en zoon kunnen bewijzen."

1.3. De Commissaris-generaal weigert van verzoekster de erkenning van de status van vluchteling.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster roept in haar verzoekschrift van 28 juni 2005 een schending in van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 52 en 62 van voormelde wet van 15 december 1980 en van artikel 17, §2 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 houdende de procedure voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Zij wijst erop dat zij op het Commissariaat-generaal niet geconfronteerd werd met de in de bestreden beslissing opgesomde tegenstrijdigheden.

Zij voert aan dat de motivering van de bestreden beslissing ontbreekt, onjuist is, onvoldoende en/of tegenstrijdig is.

Zij voert ook aan dat de Commissaris-generaal zich bezondigt aan machtsafwending en rechtsweigering doordat hij de elementen van de voorgehouden gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, weigert in aanmerking te nemen.

Zij stelt dat zij eveneens zal aantonen dat de Commissaris-generaal een manifeste beoordelingsfout heeft gemaakt, dat hij het principe van een goede administratie heeft geschonden alsook het beginsel volgens hetwelk een administratieve overheid gehouden is een beslissing te nemen met kennis van alle elementen van de zaak zodat de Commissaris-generaal ten onrechte van verzoekster de status van vluchteling niet heeft erkend.

Verzoekster roept ook een schending in van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951.

Zij wijst erop dat het begrip "vrees" zowel een subjectief element als een objectief element inhoudt.

Daarbij is het niet noodzakelijk dat de ingeroepen argumenten zich enkel baseren op de persoonlijke belevenissen van de asielzoeker; zo kan het lot van familieleden, van vrienden of van personen die tot dezelfde raciale of sociale groep behoren de vrees van de asielzoeker voeden.

Er kunnen, volgens verzoekster gevallen zijn waarbij rekening houdend met specifieke omstandigheden waarin een raciale, sociale of religieuze groep zich bevindt, die maken dat het behoren tot deze groep, leidt tot een gegronde vrees voor vervolging.

Volgens verzoekster betwist de Commissaris-generaal noch haar identiteit, noch haar Tsjetsjeense origine, noch het feit dat zij voor haar vlucht in Dagestan woonde.

Evenmin wordt betwist dat haar man en haar zoon sinds 2000 hulp gaven aan Tsjetsjeense rebellen; dat ze in de nacht van 16 op 17 augustus 2003 vermoord werden door Russische troepen; dat verzoekster na deze moorden door de autoriteiten gezocht werd.

Meer in het bijzonder legt zij aangaande haar intern paspoort uit dat zij het oude paspoort heeft ingewisseld voor een nieuw dat ze vervolgens heeft verloren op de markt in Khassav-Yourt.

Zij laat aangaande de moord op haar man en haar zoon gelden dat de Commissaris-generaal dit feit niet geldig betwist.

Wat betreft de door de Commissaris-generaal opgeworpen onwetendheid van verzoekster omtrent de eventuele vervolgingen, antwoordt zij dat deze niet relevant zijn.

Wat betreft de oproeping merkt verzoekster op dat de Commissaris-generaal de authenticiteit van dit document niet betwist.

De Commissaris-generaal houdt volgens verzoekster ook geen rekening met de algemene toestand in Tsjetsjenië; zij verwijst naar een rapport van 2004 van Amnesty International.

Verzoekster vraagt van haar de status van vluchteling te erkennen en haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

2.2. De Raad beschikt inzake beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de voormelde wet van 15 december 1980 bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om en erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De Commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.3. De inroeping van de schending van de motiveringsplicht door verzoekster valt uiteen in twee delen. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoekster de motivering van de bestreden beslissing betwist en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

Wat verzoeksters opgeworpen schending betreft van artikel 17, §2 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, merkt de Raad op dat deze confrontatie geen verplichting is gezien het Commissariaat-generaal een administratieve instantie is en geen jurisdictie.

Artikel 17, §2 stelt immers: *"Indien de ambtenaar tijdens het gehoor vaststelt dat de asielzoeker tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd in vergelijking met de verklaringen door hem gedaan bij de Dienst Vreemdelingenzaken, dient hij in principe [eigen onderlijning] de asielzoeker hierop in de loop van het gehoor te wijzen en zijn reactie daarop te noteren."*

Bovendien had het aangehaald artikel, zoals blijkt uit het verslag aan de Koning, niet tot gevolg dat een beslissing niet langer gebaseerd kan zijn op elementen of tegenstrijdigheden waarmee de asielzoeker niet werd geconfronteerd: *"Dit artikel heeft (...) niet tot gevolg dat een eventuele beslissing niet langer gebaseerd kan zijn op elementen of tegenstrijdigheden waarmee de asielzoeker niet geconfronteerd werd. Het Commissariaat-generaal is een administratieve instantie, geen jurisdictie, en is om die reden niet verplicht de betrokken persoon te confronteren met de elementen waarop een eventuele beslissing gebaseerd is."* (Belgisch Staatsblad dd. 27 januari 2004, p. 4627).

Daarnaast wordt aan verzoekster in haar verzoekschrift de mogelijkheid gegeven om te antwoorden op de tegenstrijdigheden. Zij slaagt er echter niet in om deze tegenstrijdigheden teniet te doen.

De Raad ziet niet in op welke wijze de bestreden beslissing artikel 52 van de voormelde wet van 15 december 1980 schendt zoals verzoekster stelt, daar artikel 52 enkel een regeling van de bevoegdheid van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen betreft. De bestreden beslissing werd door de Commissaris-generaal genomen in toepassing van zijn bevoegdheid vervat in artikel 57/6, §1, 1° van voormelde wet.

Daarenboven toont verzoekster in concreto niet aan op welke wijze een schending van dit artikel voorligt en de Commissaris-generaal zijn bevoegdheid zou hebben overschreden.

2.4. De Raad wijst erop dat artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 geen directe werking heeft binnen de Belgische rechtsorde zodat de aangevoerde schending ervan niet dienstig kan worden aangevoerd en gaat hier dan ook niet verder op in.

Bovendien moet de vrees van verzoekster gegrond zijn, dit wil zeggen dat deze niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn, maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd. Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging op zich volstaat dan ook niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. Deze dient immers ook steeds getoetst te worden aan enkele objectieve vaststellingen.

De bewijslast ligt hierbij, zoals de Raad reeds eerder gesteld heeft, in de eerste plaats bij de asielzoekster zelf.

Verzoekster laat in haar verzoekschrift van 28 juni 2005 weliswaar gelden dat zij het niet eens is met de appreciatie door de Commissaris-generaal, maar zij toont géénszins aan dat de Commissaris-generaal een manifeste beoordelingsfout heeft begaan of zich bezondigt heeft aan machtsafwending en rechtsweigeren door te oordelen dat haar asielaanvraag ongegrond is. Verzoekster brengt in voorliggende verzoekschriften géén afdoende argumenten aan die hier alsnog een ander licht op werpen, doch beperkt zich tot het herhalen van een aantal eerder afgelegde verklaringen, het opwerpen van losse beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekking door de Commissaris-generaal.

Het is immers niet zo dat, gelet op de motivatie sub 1.2., de Commissaris-generaal verzoeksters identiteit of de moord op haar man en zoon niet betwist.

De Raad stelt immers vast dat verzoekster haar identiteit niet kan bewijzen en haar uitleg over de redenen hiervoor niet overtuigend zijn. Haar opeenvolgende verklaringen over haar binnenlands paspoort zijn, zoals de Commissaris-generaal terecht stelt, niet eensluidend.

De uitleg in het verzoekschrift dat zij het oude paspoort heeft ingewisseld voor een nieuw dat zij vervolgens zou verloren hebben op de markt in Khassav-Yourt, kan de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden niet verklaren of weerleggen.

Alle in de aangevochten beslissing opgesomde tegenstrijdigheden vinden bovendien hun grondslag in het administratief dossier en hebben geen betrekking op details, maar op feiten die rechtstreeks aanleiding hebben gegeven tot het vertrek uit het land van herkomst (RvS 15 januari 2003, nr.114.472).

Het ontbreken van identiteitsdocumenten, zonder dat daarvoor een aannemelijke reden aanwezig is, ondermijnt de geloofwaardigheid van het asielrelaas.

De Raad stelt verder vast dat het relaas van verzoekster omtrent de problemen die zij zou gekend hebben, weinig aannemelijk of overtuigend is. Haar verweer dat haar onwetendheid omtrent de eventuele vervolgingen niet relevant is, is té zwak om de motivering ter zake in de bestreden beslissing te weerleggen. Zo heeft verzoekster zich niet geïnformeerd omtrent eventuele verdere vervolgingen door de Dagestaanse autoriteiten en heeft zij geen idee wie haar man en zoon zouden "verklukt" hebben

(zie verhoorverslag van 17 maart 2005, respectievelijk p. 6 en 5) . Ook nadat zij naar België gekomen is, heeft zij geen pogingen meer ondernomen om meer over haar situatie in Dagestan, en of zij daar effectief nog gezocht werd, te weten te komen.

De Raad meent dat van iemand die haar land van herkomst omwille van bepaalde problemen is ontvlucht, enige interesse mag worden verwacht in de evolutie van deze problemen. Verzoekster geeft evenwel blijk van een manifest gebrek aan interesse daaromtrent.

Bovendien, zoals de Commissaris-generaal terecht opmerkt, brengt zij geen documenten aan die het overlijden van haar echtgenoot en zoon kunnen bewijzen.

Ook deze vaststellingen keren zich tegen haar geloofwaardigheid.

Het verzoekschrift stelt dat de Commissaris-generaal de authenticiteit van de door verzoekster neergelegde convocatie niet betwist. Blijkbaar heeft verzoekster niet gelezen dat de bestreden beslissing dienaangaande stelt dat *“Bovendien is het met betrekking tot deze convocatie uiterst bevreemdend te noemen dat er geen stempel op staat als bewijs van authenticiteit.”*

Deze bevinding volgt op de vaststelling dat verzoekster reeds bij haar aankomst in België in het bezit was van deze convocatie (zie verhoorverslag van 17 maart 2005, p. 3), maar deze niet heeft voorgelegd bij de Dienst Vreemdelingenzaken, noch er iets heeft over gezegd bij het verhoor.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing op gegronde wijze uiteenzet waarom verzoekster niet aannemelijk maakt dat er in haar hoofd een gegronde vrees voor vervolging, zoals bedoeld in artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève, aanwezig is.

Verzoekster doet géén afbreuk aan de concrete vaststellingen die steun vinden in het administratieve dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing.

Een verwijzing naar een algemeen rapport van 2004 van Amnesty International betreffende de algemene toestand van haar land van herkomst, volstaat niet om aan te tonen dat verzoekster in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Dit dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke.

De Raad schaart zich dan ook achter de bestreden beslissing van de Commissaris-generaal en maakt de motivering tot de zijne.

Aan het relaas van verzoekster wordt geen geloof gehecht.

Een ongeloofwaardig asielrelaas dient niet getoetst te worden aan de vluchtelingendefinitie zoals bepaald in artikel 48/3 van voormelde wet van 15 december 1980.

Dergelijk relaas dient evenmin getoetst te worden aan artikel 48/4 van voormelde wet van 15 december 1980 betreffende de subsidiaire beschermingsstatus.

De Raad weigert dan ook van verzoekster de vluchtelingenstatus te erkennen en haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig april tweeduizend en tien door:

dhr. M. BONTE, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. BONTE